

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 20.

1. DESEMBER 1938

10. ÅRGANG

Fra India

Våre elskede venner, brødre og søstre i Herren Jesus. Fred som flo-

den. Forøvrig bli sterke i Herren og i hans veldes kraft. Ikled dere Guds fulle rustning, så I kan stå dere mot djevelens kunstgrep.» (Ef. 6, 10 og 11.)

I sannhet sjelefienden har mange kunstgrep, og det gjelder at vi er på vakt og alltid står ikledd Guds fulle rustning.

Det gleder oss å kunne underrette dere om at vi lever vel, både til sjel og legem, og Guds nåde er ny over oss for hver dag. Kampen er ofte hård, men med Jesus i spissen kan vi gå seirende fremad.

Herren har igjen åpnet dører for hans saks fremgang idet han har vist oss en kur for galdesten, og det er masser som lider av dette her i India. Denne kur består av urter og mineralsalt. Vi har nu avsatt to værelser hvor vi mottar denne slags patienter; de kommer for 3 døgn og går ut befriet fra sine galdestene og med et nytt blikk på åndelige ting. Mange av disse sjele har aldri kommet i berøring med det fulle evangelium, så vi har store muligheter å vise dem veien, sannheten og livet, Jesus, vår Frelser og forsoner!

Vi får fremdeles breve fra forskjellige steder med ønske om bibler. En ung kvinne skriver og takker så innerlig for bibelen vi sente og sier hun skal avsette en tid daglig til lesning av Guds ord. En ung mann skriver at han er hengiven til Jesus og nu ber han om bibler for sine slektninger som han forsøker å vinne for evangeliet. Han sier at de er interesserte og ønsker å lese bibelen. Be meget for alle disse, venner. Evgighetens morgen skal åpenbare hvad Guds livgivende ord har utrettet.

Her er meget sykdom omkring oss og mange har gått over grensen. En typhoid epidemi raser for tiden her og hospitalene er overfylte, men hittil har vi vært spart, for hvilket vi

priser Herren. Første tiden av året var her en fel tørke, men i de siste måneder har det vært en overflod av regn og vannflom og ødeleggelse rapporteres fra nesten alle dele av landet, og mange er hjemløse og i stor nød, samt er mange liv gått tapt. Denne tilstand i naturen leder jo også til megen sykdom. Ja, verden er i oprør på alle hold. Tenk så nær det var til en verdenskrig igjen i forrige uke. Undres på hvor lenge det vil vare før det bryter løst igjen. En ting er sikkert at allting modnes til vår Frelser komme. Må vi alle være på vakt, så han ikke må finne oss sovende.

Motta vår hjerteligste takk, hver og en, både enkeltvis og forsamlinger som har kommet oss ihu med finansiell hjelp. Alt vi får går direkte til evangeliets utbredelse med undtagelse av litt til underhold for barna og de foreldreløse små. Gud har gitt oss nåde og kraft så vi kan tjene til vårt eget daglige behov.

Vær så på det hjerteligste hilset fra oss alle her.

Eders i Jesus hengivne og mot målet skuende.

Br. og str. Desmond.

Når Gud er med.

Den 24. mai i år var det 200 år siden John Wesley hadde sin store opplevelse med Gud. Han var da 35 år gammel og utdannet som prest i den engelske statskirke. Han hadde også virket adskillig både i England og i Amerika.

I begynnelsen stod han ganske alene som vekkelsespredikant da prestene som regel bare bekjempet ham. Men fra året 1740 begynte han å sende ut legpredikanter og disse spredte vekkelsen fra sted til sted til hele England blev antent av denne ild. Det første år sendte han ut 20 medarbeidere, men innen han døde hadde flokken vokset til 500.

Devise fanger sjele

(Ordspr. 11, 30).

3 korte artikler av
MICHAEL KRISTIANSEN

I.

Torry sier: Om du gikk til folk og spurte dem hvem der var vis, vilde du få forskjellige svar. Noen vilde kanskje si: Den som forstår å samle sig rikdom eller vinne ære, berømmelse eller makt. Men få vilde svare, som Gud. — Den er vis, som fanger sjele.

Å fange sjele for himlen, gir glede i dette liv og lønn for evigheten. «Den forstandige skal skinne som himmelhvelvingen skinner, og de som førte mange til rettferdighet som stjernene evindelig og alltid.» Det er viselig å samle sig skatte i himlen, hvor ingen kan stjele den og ingen rust ete den op.

Den vise fanger sjele. Han har den ånd og den lengsel som ønsker å vinne noen for Herren. Når andre legger planer og går avsted, for å få en fangst av dette eller hint, legger den vise planer og tenker ut en måte å fange sjele på. Det er det som interesserer ham. Det er det han lever for. Rikdom er ikke hans livsmål, ære eller en fremskutt stilling er ikke det høieste gode for ham. Nei, sjele, sjele. Han elsker sjelene. Han ber for dem og han gjør noe for å fange dem.

John Knox var en slik mann. Han bad: «Giv mig Skotland ellers dør jeg.» og han fikk vunnet tusener på tusener av det skotske folk for sin Mester. Villiam Booth hadde denne hellige lidenskap og han forlot sin prestestilling og gikk ned i Londons slumkvarterer for å vinne bortapte sjele, og en vekkelse utbrøt, som forplantet sig ut over hele verden. Hans Nilsen Hauge eiet den visdom og blev det norske folk til en stor og varig velsignelse.

Å fange sjele var Jesu siste befaling til sine etterfølgere på jord. «Gå ut i all verden og gjør alle folkeslag til disiple.» (Matt. 28).

Herren er nær!

Der tales meget i våre dager om Jesu gjenkomst. Det er så å si den mest fremhevede tone i nesten all forkynnelse. En har sagt at denne sannhet omtales 385 ganger i det nye testamente. Så Jesu gjenkomst er i sannhet ingen biting, men den har en bred og central plass blandt bibelens læresetninger. Tross dette er det idag mange som forsøker å fortie denne dyre og underbare sannhet. Kristi annet komme er ikke populært blandt mange geistlige i våre dage. De sier: Han vil komme engang, men ingen vet når, og derfor er det ingen nytte i å gruble over disse ting. Deres uvidenhet om disse ting skyldes sannsynligvis i høi grad det faktum at de ikke ønsker Herren skal komme, for hans komme vil muligens kulkaste noen av deres kjære planer. Hvem vil betro sig til slike hyrder og tilsynsmenn? Kan vi med frimodighet og glede følle sådanne ledere? — Tør vi gå inn på et tog for å reise med det hvis du visste at lokomotivføreren aldri hadde greie på å føre det? —

Hvem vil sette sig i en bil, når en visste at føreren aldri hadde tatt i et bilratt før?

Tro ikke enhver ånd, sier skriften, men prøv åndene. Du vil muligens møte mennesker som sier at dette med Jesu gjenkomst er overspent, og har mindre betydning. Men Peter, Paulus, Jakob og Johannes kalte det for «*Det salige håp*.» I sannhet et salig håp. «Vi bor ei her, vi blott her nede gjester, en liten tid på reisen til vårt hjem.» —

Liksom man før ventet på Jesu første komme, så er vi opfordret til å vente på hans annet komme. Og vi tror at han er såre nær. Tegnene oppfylles i disse dage. Hans brud holder på å gjøre sig rede. Venner, la oss ikke sove som de andre, men la oss være våken og edru. Så mange ting vil få de sanne troende til å sovne i disse tider. Det er på mange måter en forvirringens tid. — Mange slukes av denne verdens ånd, og blir verdslige. Så går man der med den utvortes etiket i orden, men hjertet er ikke i kontakt med Herren. Man har ikke frimodighet hverken til bønn eller vidnesbyrd. Og man er tilbøielig å tro de falske røster om Jesu gjenkomst.

Må vi be Herren om øiensalve så

vi i sannhet kan bli klarsynte på dette område. Ti Herren er nær.

«Vi venter Hans gjenkomst i herlighet stor som døde på Golgata kors. Hans engle skal bære oss dit hvor han bor. Da åpnes Guds himmel for oss.

Didrik T. Solli.

De frie venner i Norge

Berøa

— Lierstranden —

På Lierstranden utenfor Drammen, har de frie venner hatt virksomhet i flere år.

Det var Johan Hogstad og hustru som fra først av deltok i Kinamisjonens møter på stedet, gikk ut fra dem og begynte å ha bønnemøter i sitt hjem. Det samledes en del folk og de begynte å ha møter onsdag og lørdag. Det var ingen døpte der på stedet da.

Johan Hogstad blev døpt 22. oktober 1916 og snart blev endel flere døpte.

Vennene i Knoffs gate deltok ofte i møtene. Folkets hus blev leiet og brødrene Oscar Halvorsen og Konrad Johnsen virket der en tid. Flere blev frelste, de åndelige nådegaver kom i bruk og flere blev også døpt i vann.

Bedehuset «Berøa» blev bygget og de hadde innvielsesfest i juni 1923. Det var bra søkning til møtene og god fremgang.

På innvielsesfesten deltok Oskar Halvorsen, Ersrud, Valborg Gomerud og Signe Johnsen.

I 1928 virket Aimar Karlsen fra Askim og Ernst Falck til velsignelse. Mange blev døpte den tid. Aimar Karlsen døpte engang 14 stykker og en annen gang 7 stykker. Evangelist H. I. Ersrud var den første som døpte på Lierstranden.

Siden har det vært stadig virksomhet med regelmessige møter. Det har der, som andre steder vært med- og motgang, men Herren har hjulpet til idag.

Søndagsskolen har 70—80 barn De har ikke innskrivning. Som sangbok brukes «Schibboleth».

— C. H. Spurgeon blev spurt hvori hemmeligheten til hans store fremgang lå. Han svarte: Knearbeid, knearbeid!

De åpne dører

I.

CHINA

I China er det så store muligheter for misjonsarbeidet som aldri før i dette store lands historie. Fra alle kanter av landet og fra alle misjonsvirksomheter som vi har hørt fra meldes om åpne dører oog mottagelige hjerter. Store masser samles for å høre evangeliet og det må sies at en slik anledning er enestående. Tenk: Et land med nesten fire hundre millioner mennesker søkende etter sannheten.

Krigen og nøden som følger med krigen, har nok gjort sitt til at menneskene er åpne. Men mon ikke China har sin spesielle besøkestid nå? Folket har mistet troen på sine gamle religioner og søker hen til den levende Gud. Misjonslokalene er fullt og mange hører sig til liv.

Hvordan passer vi anledningen?

Hvad gjør de frie venner for å benytte de åpne dører?

Sannheten er at så få misjonærer som nu har de frie venner ikke hatt i China på lenge.

Det finnes ikke en mannlig misjonær i China som er utsendt av de frie venner. Dette er ikke sakt som noen forringelse av de kvinnelige misjonærers arbeide. De arbeider ivrig og trofast, men også flokken av dem minker.

Husk de misjonærer som arbeider der i bønn og med midler og be «høstens herre» å drive nye arbeidere ut. Men husk: Først må de gamle misjonærer støttes før nye sendes ut.

Vent ikke til det er forsent.

En svensk predikant Løvgren, forteller: «Jeg drømte at jeg blev ført over dødsfloden i en båt. Der var mange båter på floden som var halvlastet, andre fullastet av folk, men jeg var ganske alene. Da jeg kom over på den annen side, så jeg oppe på en høide det nye Jerusalem og jeg så Jesus komme ut av en av portene ned til mig. Han rakte mig hånden med disse ord: Velkommen til de himmelske kyster! Men hvorfor kommer du alene?

Med bedrøvelse falt jeg ned ved Jesu føtter med anklage i min sjel og bad: «Kjære Jesus dersom du vil bringe mig tilbake til mitt hjem!

Romerne syv og otte.

ne dører

I.

sa store mulighet
det som aldri før
historie. Fra alle
og fra alle misjon
vi har hørt fra
dører oog motta
ore masser samle
liet og det må sie
ng er enestående
d nesten fire hun
esker søkende ef

som følger med
rt sitt til at men
n mon ikke Chi
besøkelsestid nu
en på sine gam
hen til den le
okalene er fulle
liv.

anledningen?
venner for å

få misjonærer
nner ikke hatt

mannlig mi
tsendt av de
ke sakt som
kvinnelige
arbeider iv
flokken av

om arbeider
ller og be
ye arbeide
å de gam
nye sendes

orsent.

gren, for
blev ført
Der var
var halv
ilk, men
jeg kom
eg oppe
n og jeg
portene
hånden
til de
vorfor

d ved
jel og
u vil
land.

Helt fra min tidligste ungdom, for femti år siden, har jeg grunnet på dette kapitel mere enn noe annet i Skriften. Jeg måtte først gjøre mig opp en mening om motivet til at Paulus skrev som han gjorde. Jeg kom til det resultat, at når Paulus prediket for jødene i Rom og forkynte evangeliet, forstod de; at ved å følge Pauli lære, måtte de slutte med å leve etter loven. Dette våget de ikke på Pauli ord. Derfor gjaldt det for Paulus å bringe dem til å forstå, at om de fremdeles vilde fortsette under loven vilde de aldri bli frelst, for Gud hadde ved loven gjort synden overvettes syndig, så at det som ikke var synd i sig selv, blev gjort til synd; for at hver munn skulde tilstoppes, og alle bli skyldige for Gud. For nå å bringe dem til å se sin store nød, og vise dem den eneste vei til frelse, gir han dem valget mellom loven og Kristus, som er lovens ende, idet han setter sig selv inn som jøden i deres sted, ja som den jøde der av hele hjertet og all makt og sinn søker å ville holde loven, men tross alt kommer til kort, og kun øiner håpløshet og fortapelse, og i fortvilelse roper ut: Hvem skal befri mig fra dette dødens lgeme?

Det er den største feiltagelse og missforståelse hvis noen tror at Paulus på det tidspunkt var i en slik stilling. Nei det er hele Israels nød-rop når de innser at de er fortapt under loven; hvis de ikke annammer Kristus som sin frelser og forløser.

Paulus svarer jo selv: Jeg takker Gud ved Jesus Kristus, vår Herre.

Den siste del av verset: Så tjener jeg da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød er et resume; eller en facit av et liv under loven.

Derfor sier han i 1ste vers i ottende kap., så er der *nu* ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Legg merke til *da* i siste vers i 7. kap. og *nu* i det ottende (ifølge norsk bibel av 1899). Altså er 7. kap. et

skal jeg gjøre hvad som helst du vil ha mig til å gjøre for dig.»

Så våknet han. Fra den stund blev han en ivrig sjelevinner som førte mange til Kristus resten av sitt liv.

liv i kjødet under loven. 8. kap. et liv under Nåden i Kristus. Efter denne innledning skal jeg komme inn på Pauli forskjellige uttrykk i selve kapitlet. Noen har sagt at Rom. 7 er en parantes i Romerbrevet, og dette passer godt. Jeg vil begynne med 12. vers. Så er da loven hellig, og budet hellig, og rettferdig og godt. I 13. vers sier han at synden skulde bli overvettes syndig ved budet. Således at det som ikke var synd i sig selv blev gjort til synd for at hver munn skulde tilstoppes og alle bli skyldig for Gud. Ti nemlig at mennesket formedelst syndens lov i lemmene, nemlig den svakhet hos alle mennesker som gjør det umulig å tilfulle holde Guds strenge lov, derved er det en lov kalt syndens lov, for at hvert menneske skal bli i behov av en frelser. 14. vers: Ti vi vet at loven er åndelig, jeg derimot er kjødelig, (og) solgt under synden, altså er han kjødelig som den der står under loven, men ikke som den der er overflyttet i Kristus, ti i 8. kap. v. 9 sier han jo: Men I er ikke kjødelige, men åndelige såfremt Guds Ånd bor i eder. 15. v. ti hvad jeg gjør, ve, jeg ikke, ti jeg gjør ikke det som jeg vil; men det som jeg hater det gjør jeg. 16. v. Men gjør jeg det som jeg ikke vil, da vidner jeg jo med loven, at den er god.

Ja, nu er vi kommet til det avsnitt hvorom der har vært, og er så megen misforståelse, men saken er meget enkel. Hvad er det da som Paulus vil, og hvad er det han hater, jo han vil av innerste hjerte og sinn holde loven helt til de minste detaljer, men formedelst den menneskelige ufullkommenhet kan han ikke, men kommer til kort, og er tvungen til å gjøre det han hater og slett ikke vil. Dette syn ligger jo klart i ordene i det 16. vers. I det åttende vers sier han jo: Ti viljen har jeg, men å gjøre det gode (å holde loven) makter jeg ikke. Dette stemmer også med det 7. vers i ottende kap. Kjødets at-trå er fiendskap mot Gud — ti det er ikke Guds lov lydige, kan heller ikke være det — Her er altså slett ikke tale om at Paulus skulde leve et mindre seirende liv, eller at noen skulde finne en undskyldning på Paulus's bekostning for et mindre seirende liv,

la oss i denne forbindelse minnes hvad Paulus sier et annet sted om dette: Vel vet jeg intet med mig selv — men dermed er jeg jo ikke rettferdiggjort.

Hermed gir han tilkjenne at han ikke kan frelses ved et seirende liv, men bare ved Kristi rettferdighet. I det syttende vers sier han: Men *nu* er det ikke mere jeg som gjør det, men synden som bor i mig. Dette høres unektelig underlig ut, når vi minnes ordene som sier, at Gud har kastet alle våre synder i forglemmelsens hav så langt som østen er fra vesten. Men nu kommer vi inn på dybdene av Guds uransakelige frelserverk, men dette forklares ved det 5. vers: Ti da vi var i kjødet o.s.v.

I mig det er i mitt kjød o.s.v. Altså nu (som en kristen) gjør jeg det ikke lenger (det onde), men synden som bor i mitt kjød. Synden er altså i kjødet, men Paulus er ikke i kjødet, hvor er da Paulus? Jo Paulus er i Kristus. Hvilken underbar hemmelighet! Den som er i kjødet har hverken Guds eller Kristi ånd. Se kap. 8, v. 9. De to siste vers har jeg forklart forut og skal bare tilføie noen ord om 1. vers i ottende kap. Det lille ord *da* i siste vers i 7. kap. og ordet *nu* i 1ste vers i ottende kap. er av overordentlig betydning da ordet «*da*» betegner 7. kapitel som *fortid*, og ordet «*nu*» betegner *nutid*. Dette har noen ved den nye oversettelse av bibelen fra 1910 ikke vært opmerksom på idet de i siste vers i 7. kap. har satt «*da*» foran jeg istedenfor etter, og i 1ste vers i ottende kap. har de satt «*da*» istedenfor nu som i bibelen av 1899.

Der er også en ting til som jeg vil påpeke. Efter at Paulus har utropt det kjente ord: Hvem skal befri mig, svarer han: Jeg takker Gud ved Jesus Kristus. Ordet «*ved*» hører slett ikke hjemme i denne forbindelse, og virker forstyrrende. Hvis det skulde være bibeholdt måtte spørsmålet ha lytt: Ved hvem skal jeg befries? og jeg formoder at spørsmålet lyder så i originalsproget. Men som spørsmålet lyder burde jo ordet «*ved*» være utelatt. Syndens lov har jeg beskrevet før. Dødens lov er Moseloven, den var gitt til liv, men fantes å være til død. Livets Åndslov er nåden. Se kap. 6, v. 23.

C. P. Wintersborg.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Honningsvåg og Kjøllefjord

mangler beheduser.

En broder som arbeider i evangeliets tjeneste i Finnmark skriver:

«Det er så sørgelig at Honningsvåg og Kjøllefjord fremdeles mangler beheduser. Disse steder er Finnmarkens største og centrale steder, lokalmangelen legger en tung og trist hånd over alt arbeid. Oet er dog særlig godt å virke der.»

Kjære venner som leser dette: Kan vi ikke gjøre noe for å hjelpe våre medarbeidere der nord i denne sak. Storteinnes i Balsfjord fikk sitt beheduser og la oss nu gå mannjevnt inn for også disse to steder.

Hvis det er lettere å sende beløpene til Misjons-Røsten enn til de ovennevnte steder er det intet til hinder for det.

Send derfor deres beløp, store eller små snarest til:

For Honningsvågs vedkommende Hågen Hansen, Honningsvåg.

For Kjøllefjords vedkommende: Alfred Myreng, Kjøllefjord, eller til «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Alt blir kvittert for i «Misjons-Røsten».

Nye abonnenter.

Vi kan glede oss over å ha fått mange nye abonnenter i år, vistnok det største antall på flere år, men målet vi satte oss er ikke nådd. Enda er det en del igjen av året og mange flere kan komme til i de siste dager av året.

Det må arbeide til for å tegne nye abonnenter. Av de nye abon-

jenter vi har hatt gleden av å notere i år er ca. 80 prosent innsendt av våre venner og bare ca. 20 prosent har selv bestilt bladet gjennom postverket.

Dette viser at det går an å få nye tingere hvis man bare gjør noe for å få dem. Her som i alt annet, må det arbeide til.

En av våre venner sendte oss 6 nye abonnenter i løpet av et par måneder. En annen tegnet 20 abonnenter i årets løp.

Hvis enhver som leser bladet sender oss en ny abonnent til blev oplaget fordoblet.

Gjør et forsøk!

Så var det kontingenten!

Det skulde ikke være for meget forlangt at alle hadde betalt bladet for i år nu, men desverre er det nok langt fra tilfelle. Vi tør ikke engang nevne tall her, men den som skylder vet om det.

Prisene stiger.

Alt er blitt meget dyrere i de senere år og det er meget vanskelig å få balanse i budgettet nu. Det må bli større oplag om vi skal klare det. Enda vi som nevnt, har kunnet notere bra tilgang på nye abonnenter i år, er det mest sannsynlig at regnskapet vil vise underskudd i år. Det vil derfor være nødvendig at vi får inn gammel og ny kontingent i rett tid.

Vi vil helst slippe å legge på prisen, som mange blader må gjøre nu,

Pinsevennene

sender ut misjonærer ihøst.

Til China reiser Henry og Dagny Gulbrandsen som jo er gamle og prøvede misjonærer. Den tredje er Arnulf K. Sølvold fra Lofoten som reiser ut for første gang. De tenker å være i Peking sist i november. Ingeborg Årre fra Bryne på Jæren reiser til India og tenker å være i Chopda like før jul.

*

Den Norske Kinamisjon

sendte 4 misjonærer i november måned. De reiser til Shansi provinsen i China.

*

og det er mulig om vi får vårt godehavende i rett tid.

La desember bli en agitasjonsmåned.

Send oss minst en ny abonnent desember. Kontingenten innsendes sammen med bestillingen.

Husk minst en ny abonnent innen 1939.

Misjonærene Hans og Mary Svendberg

er, som flere av vennene kjennet til, kommet hjem.

Br. Svendberg er meget bedrøvet men ikke så bra at han kan delta på møter enda. De bor hos noen slektninger i nærheten av Halden.

Som vennene forstår trenger de fremdeles støtte og vi vil minne om det igjen.

Husk dem i bønn og med midler!

En opmuntrende hilsen fra U.S.A.

Kjære broder.

Jeg har hatt den glede i lengere tid å lese «Misjons-Røsten». Hittil har jeg ikke vært abonnent, men en venn av mig her i Brooklyn har beriket mig med mange velsignede sannheter ved å ha skaffet mig bladet. Da dette lille blad innehar hilsninger og beretninger fra mange av mine kjære venner både hjemme og ute på misjonsmarken, — venner

Oddvar Berg

som reiste fra Oslo sist i oktober, ventes å være på Den Norske Kongemisjons felt i Belgisk Congo før jul.

*

En veldig vekkelse

går for tiden over Russland. Vekkelsesmøter og gudstjenester holdes stadig. Vekkelsen begynte i Ukraine og Hviterussland og spredte sig over hele det europeiske Russland. De Gudløses forening forsøker å hindre vekkelsen og flere prester skal være fengslet, men bevegelsen fortsetter sin gang.

*

Regjeringen gir ordre til å gå på møter.

I en samtale som «Dagen» har hatt med misjonær Riis fra Det norske misjonsforbunds felt i Shansi, uttaler misjonæren bl. a.: «Regjeringen har videre utstedt en ganske ta-

som jeg v
sannheter
re kjært.

Personl
broder, m
interessan
besøk på

Et lite
som du h
liv i Gud
Fikk lyst
tidig som
bladet. V
sende bla
tingenten
Brook

Vinter

er nu e
stilt det.

Vi har
bestilling
Men nu
ende.

Heftet
blitt god

Prisen

Jeg vil

Ved e
dia blev
reddet un
blev und
blev troe
nu misjo

lende ord

neraler. I

ge for at

delse me

forat de

fersinn,

het.»

Et histor

fra Jerer

fant

gamle te

Det er i

fra tiden

kis blev

Brevene

lingsma

mandan

I brev

Profeter

tavlene.

tavlene

brukket

fastslå a

som jeg vet står på evangeliets fulle sannheter — blir jo bladet enda mere kjær.

Personlig kjenner jeg ikke dig, broder, men det har vært gledelig og interessant å lese dine beretninger om besøk på de forskjellige steder.

Et lite sted borte på Vestlandet som du har nevnt litt om kom jeg til liv i Gud for noen og tyve år siden. Fikk lyst til å skrive disse linjer samtidig som jeg ønsker å abonnere på bladet. Vil dere da være så vennlig å sende bladet til undertegnede. Kontingenten følger vedlagt.

Brooklyn 1—11—38.

T. G.

Vinterhefte

er nu ekspedert til alle som har bestilt det.

Vi har enda en del igjen og sender bestillinger i den orden de innløper. Men nu må det bestilles pr. omgående.

Hefte er virkelig pent iår, og er blitt godt mottatt.

Prisen er 75 øre.

Jeg vil hete Simon.

Ved en tysk misjonsstasjon i India blev noen hindubarn optatt og reddet under en stor hungersnød. De blev undervist i kristendommen og blev troende og skulde nu døpes. Da nu misjonæren spurte hvilke navn de

vilde ha, svarte en liten gutt på 10 år: «Jeg vil hete Simon.» «Hvorfor nettop det navn?» spurte misjonæren. «Derfor,» svarte gutten, «at Simon av Kyrene bar Jesu kors, og det vil jeg også gjøre.»

Liv — Bevegelse.

Død — Stagnasjon.

Jeg er ikke så redd for sterke bevegelser i min kirke, som mange tror. Så fort det blir livlig i våre møter er noen straks ferdige til å rope: Sensasjon, sensasjon!

Jeg sier åpent at jeg foretrekker sensasjon fremfor stagnasjon. Sjømannen på havet frykter ikke så meget stormen som tåken. Vi har for meget tåke i våre hjerter, må vi snart komme ut av den. Når en predikant kommer inn i tåken og trives i den, sier han ofte:

Jeg kan ikke interessere store skarer, men pris skjé Gud, jeg er heller ingen sensasjonspredikant.

Han skriver kanskje en bok så tørr at den er passende for ilden. Ingen vil lese den, men han føler sig allikevel lykkelig over at han ikke setter pris på sensasjon.

Det finnes ingen uro eller sensasjon på en kirkegård. Likegyltig ligger der de blev begravet. Men jeg venter en stor sensasjon på opstandelsens morgen. Hvor det er liv, skal det alltid gi sig tilkjenne i nye bevegelser.

D. L. Moody.

SPREDTE FELTER

På reise gjennom Sørlandet

Av O. Karlsen.

Har vi fulgt ham her i tiden, under noen korte år, så skal vi og i evigheten følge lammet hvor det går.

(Matt. 19: 27—29.)

Et herlig salig løfte er lovet av Jesus til alle dem som har forlatt alt og fulgt ham og blir tro inntil døden. (Aph. 2: 10 og Rom. 8: 17 og 2. Pet. 3: 12—14 m. m.)

Du så i det Gode Budskaps nr. 20 om vår reise i Kr.sand og dens omegn. Men da de ventet oss i Arendal gikk vi ombord på ds. «Tungenes» som hadde samme mål som vi: Arendal. På bryggen møtte den elskede familie Jakob Larsen og postbud J. A. Larsen, som ledsaget oss til herberge hos familien O. Larsen, som hilste oss hjertelig velkommen! Et meget hyggelig, godt og opofrende hjem som sent vil glemmes.

Nu er det 4 år siden jeg var i Arendal, og meget er forandret på den tid, men Jesus er uforandret. Han har bevart oss hele tiden. Gud være takk. Med Guds vilje blev vi i Arendal flere uker. Møte på møte blev holdt som Herren vår Gud underbart velsignet og meget folk møtte frem for å høre Guds salvede ord, som er fullt av sprudlende liv —

lende ordre til sine guvernører og generaler. Den går ut på at de skal sørge for at soldatene kommer i forbindelse med misjonen og misjonærene forat de kan bli påvirket av deres ofersinn, pågangsmot og opriktighet.»

*

Et historisk dokument fra Jeremias' tid

fant man i 1935 i den fra det gamle testamente kjente byen Lakis. Det er 18 lertavler fra år 587 f. Kr., fra tiden kort før Jerusalem og Lakis blev erobret av Nebukadnesar. — Brevene er skrevet av en jødisk befalingsmann ved navn Hosaja til kommandanten i Lakis.

I brevene tales det om «profeten». Profetens navn finnes på et par av tavlene, men ikke fullstendig, da tavlene nettop på disse stedene er brukket istykker. Dog har de kunnet fastslå at på det ene sted ender nav-

net på ia og det andre stedet på rmia. Man regner derfor med at profeten ikke kan ha vært noen annen enn Jeremias. Denne var ja dette tidspunkt i Jerusalem og ivret for at kongen og folket skulde overgi sig til babylonierne. Dette likte ikke ofiserpartiet, og på en av tavlene erklærer «officerene»: «Profetens ord er ikke gode. De gjør hendene svake, og de får mennenes hender i byen til å synke.» Sammenlign dette med Jer. 38, 4 og kap. 21, 9.

Atter en gang har stenene talt, og bekreftet det gamle testaments historiske troverdighet.

*

Det koster på å stå fast.

Det engelske blad «New Chronicle»s Berlin-korrespondent forteller om et møte mellom pastor Niemøller og hans familie i politiets hovedkvarter i Berlin. Niemøller får lov til å se sin familie en gang hver

måned. Hans hustru og flere av de syv barn fikk lov til å være en times tid sammen med ham under politiopsyn.

Niemøller viste sig ytterst nervøs ved det siste møte. Han kunde åpenbart ikke holde sine følelser tilbake, og da en halv time var gått, bad han politiet om å få være alene igjen.

Han sa farvel til sine barn med de ord: «Vær ved godt mot!»

Guds ords makt.

Whitefeld preket engang på en gate i London. Etter prekenen kom en delvis beruset person frem til ham. I den ene hånd holdt han en stor sten. Så ser han på predikanten og sier med tårer i øinene: «Jeg kom med denne sten for å kaste den i ditt hode, men isteden har din preken knust mitt hjerte.»

bare liv. — Lokalet som menigheten har sine sammenkomster i heter «Starkad». Mange sangere og en finfin musikk inntar sin plass, synger og spiller med liv og begeistring, så det ljomer i hele lokalet. Br. G. Gundersen er den ledende og eldstebrødrene står ham bi, velsignede kjekke brødre. Dette var den beste tid vi har hatt i Arendal. Gud være lovet for det. Det var en fryd å tale Guds ord i denne forsamling. Herrens ord blir aldri utsatt for gjevnes. (Es. 55: 10—11). Vennene gleder seg da de får høre den uforfalskede sannhet som er Guds ord. Dette ord er menighetens åndelige moder (Jak. 1: 18 og 1. Pet. 1: 23).

Derfor er de salige og kjenner den åndelige jubel. (Salm. 89: 16. Salm. 32: 1—2) og gleder seg i de 9 saligheter i Matt. 5. Derfor elsker de broderskapet og broderkjærlighet og kjærlighet til alle. Se, Rom. 12 og 1. Pet. 1: 22 og 2. Pet. 1: 7—9. Hebr. 13: 1. og 1. Tes. 4: 9. Alle disse sjeler er lemmer i Kristi legeme — (1. kor. 12: 18). En gren i vintreet (Joh. 15: 5). Er i Guds hånd (5. Mos 33: 3). De er skjult med Kristus i Gud. (Kol. 3: 3). De er tegnet i hans hender (Es. 49: 16) Disse er ett med Jesus (Joh. 17). De har Guds rike innen i sig (Luk. 17 og Rom. 14: 17). Dette er Herrens løfter til sin menighet. I denne stilling har de sitt navn skrevet i livsens bok. (Luk. 10: 20).

Min kjære leser: Er disse løfter en sannhet for dig? Et menneske som er forenet i disse bibelske fører aldri kiv, nid, vrede, trette, tvedrakt og partier eller lignende synder. (Gal. 5: 19—21).

De som gjør disse synder, de er forenet med den onde. (1. Joh. 3: 6, 8.) Vokt eder for disse træller! (Joh. 8: 34). Min Gud signe eder alle. (Ef. 6: 23—24).

Så besøkte vi menigheten i Eydehavn, flere ganger. Det var en glede å se dem igjen. Br. G. Krøgnæs er den ledende i forsamlingen. Også her var en åpen dør i ordet, og vi gledet oss i sammen. Gud være takk!

Familien Henriksen herberget oss i flere dager. En meget kjær familie og gudfryktige venner på dette sted.

Da tiden er ute, og de venter oss i Fevik sier vi farvel med Eydehavn og Arendal. En hjertelig takk til disse to kjære familier som har herberget oss. N. B. Hansen og O. Larsen.

Min Gud signe dere. (Hebr. 6: 10 og 13: 1. Matt. 10: 407.

Fevik.

Nu er vi her. Str. Busch som har bodd i Arendal i mange år, er flyttet hit. Hun har med glede herberget Herrens vidner i mange år. Hun holder fast ved gjestfriheten (Hebr. 13: 2) og har ikke glemt den, — som så mange har gjort. Hun tok imot oss med glede og gjorde alt sitt beste for oss. Enda hennes alderdom er meget høi er hun frisk til kropp og sjel. Var alltid med i møtene.

Det var en glede og hilse på denne Guds menighet for første gang. Mange venner har Herren her. (Joh. 15: 14). Brødrene Edw. Sachariassen og Sinar Grevstad er de eldste i menigheten og flere deltar i tjenesten. Mange reiseende vidner har besøkt dette sted, hørte jeg. De leier Losjelokalet til sine møter. Også her var det godt å tale Guds ord. En åpen dør i ordet var oplukket for oss og de mange venner mottok det med glede og all velvillighet. Velsignede dager hadde vi i Fevik. For det meste fullt hus enda flere av dem hadde lang vei — i regn og storm.

Herrens velsignelse hvilte over oss. Gud være takk for de mange, mange frie formlinger i dette land, i byer og dalfører som har blitt bevart fra «Nebukadnesars gullbillede» og ikke falt ned da de «syv instrumentene led». Den menneskelige organisasjon kjenner bibelen og himmelen ikke til. Således var Medernes og Persernes lov ikke Guds lov. Den hellige Guds ånd i mennesket bevarer de hellige fra å efterfølge og ligne verden. (Rom. 12: 1—2.) Tusener idag bærer det kristne navn, men Guds barns kjennetegn bar de ikke. La oss veie oss: 1. Joh. 3: 14, Joh. 13: 34—35, Joh. 15: 12—13, Mark. 12: 31, Matt. 22: 39, Gal. 5: 14, 22, Jak. 2: 8—10 og 1. Joh. 3: 18—24 kap. 4: 20 (1. Kor. 13: 4—8) og 1. Joh. 2: 4—11. (Rom. 13: 10).

Er disse ord en sannhet for sjelen? Praktiserer vi dem? Disse bibelsprog fra Herren viser mennesket om de er kloke eller dårlige jomfruer. (Matt. 25: 8, 10 flg.)

Nu var tiden kommet at vi måtte forlate de kjære i Fevik. Min Gud skal rikelig velsigne og bevare dere alle hvis dere blir i ordet og bønner. Min kjærlighet i Kristus Jesus er fremdeles med dere alle. Amen! (7. kor. 16: 23—24).

Det var flere plasser vi måtte avkall på. Men da vår ånd drages til de hellige i Wennesla må vi dit. Så kom hurtigruten «Oslo» og vi gikk ombord på den i Grimstad. En storm full dag på hav og land — som vi kan tolkes.

Hvorledes vi hadde det på Mosseidmoen i Wennesla skal du muligens få vite i tidens løp. En hjertevarm hilsen til alle de kjære venner jeg ved Guds nåde har vært sammen med i denne sommer. Alt er tegnet hos Gud, som skal lønne eder igjen for den kjærlige omhu de har bevist oss fra først til sist. (Hebr. 6: 10. Matt. 25: 34—40).

Da dette leses er vi i Trondheim. Venner be for oss!

Deres broder

O. Karlsen.

På reise i Finnmark.

En bolig er den eldgamle Gud og hernen de evige arme.

Hvor godt å få oppleve stund for stund, at Herren fremdeles er en bolig og at de evige arme fremdeles er utrakt til frelse og hjelp for alle som vil la sig hjelpe. Har i høst fått besøke endel steder i Altenfjord. De fleste steder var det åpne hjerter og hjem, og Herrens velsignelse strømmet oss imøte. Fiendens hær rustet sig dog til kamp, overalt hvor Guds arbeider, slik også på enkelte steder i Altenfjord. Gud som så trofast har gått foran til idag har fremdeles sine evige arme hernen og derfor jubler vi: Seiren den er vår. I ham skal vi mere enn seire.

Var noen dage hjemme. Gamle mor var meget syk, men lykkelig i Gud. Hvor godt at om vårt jordiske hus nedbrytes så har vi en bygning av Gud en bolig evigt i himlen.

Kom idag til Honningsvåg. Det er så kjært å møte de kjære venner her, men så sørgelig at vi intet samlingslokale har å samles i. Husmøtene er jo gode men de er ikke nok på et så stort sted som Honningsvåg.

Herfra går turen til Skarsvåg, Kjøllefjord og Porsangerfjord. Håper ved Herrens nåde å få nå mange fremdeles med livets ord.

Venner bed for oss!

Tiden går så fort og vi rekker så lite, og snart kommer natten da ingen mere kan arbeide.

Måtte mange ennu reddes før det blir forsent.

Kjær hilsere fra eder

Honningsvåg

Fra fe

Jeg har Fossmo, og tene omkrin

Interessen særlig på E også fikk g frelsessøken

Men til deler var v sorg innrøn virker forst skulde kna megen mör belsk krister

Her må s talsmenn b

Man har jo rasjon lært se og And Endel innk den samme

som lærer absolutt n blir ståend og konfirm mot slutte bud efter dem sakra den. — St

Kjære v senterbeve kan vi ikk

Men vi sker, som til frelse. C blod som

Må der større iver eget folk. delse i fo kanskje er

Er alt stort blir

Kjære føler mig å si: Leg bølger og S.O.S. ro kvinner, «S.O.S. le»?

Jeg sier jeg har tidligere følte sig

Kjær hilsen til alle «Røstens» lesere fra eders i Jesus forbundne bror

Oskar Gamst,

Honningsvåg den 11—11—38.

Fra feltet i Troms

Jeg har i høst sammen med Einar Fossmo, og Lyngmo, virket i traktene omkring Brøstabotn i Dyrøy.

Interessen var stor over alt men særlig på Espenes i Tranø hvor vi også fikk gleden av å be med endel frelsessøkende sjele.

Men til tross for at turen i alle deler var vellykket, så må det med sorg innrømmes at det er meget som virker forstemmende på en. — Man skulde knapt tro at det kan være så megen mørke og videnhet ang. bibelsk kristendom som det virkelig er.

Her må selvfølgelig kirken og dens talsmenn bære den største skylden. Man har jo i generasjon etter generasjon lært gjenfødelse, helliggjørelse og Åndsdaap i barnebestenkelsen. Endel innkonsekvent er man jo, for den samme kirke sender ut arbeidere som lærer omvendelse og frelse som absolutt nødvendig. Men storparten blir stående med det, at de er døpt og konfirmert. Når det da lakker mot slutten av deres liv, sender de bud etter presten som da meddeler dem sakramentet, og så er det i orden. — *Stakkels folk.*

Kjære venner, — den rikdom disenterbevegelsen har gitt vårt land, kan vi ikke takke Gud nok for.

Men vi står i gjeld til de mennesker, som ikke kjenner til Guds vei til frelse. Også de er løst med samme blod som vi.

Må derfor Herren hjelpe oss med større iver og mere kjærlighet til vårt eget folk. Her er ikke avguds tilbedelse i form av stakk og sten, men kanskje ennu værre.

Er altså lyset i dig mørke, hvor stort blir da mørket. Matt. 6, 23.

Kjære unge brødre og søstre, jeg føler mig ennu engang tilskynt til å si: Legg øret til de åndelige eterbølger og uten tvil vil du opfange S.O.S. rop fra tusener av menn og kvinner, i Nord-Norge. Vet du at «S.O.S. rop» betyr «frels våre sjeler»?

Jeg sier ennu engang — Ja, for jeg har nemlig ved et par tilfeller tidligere anmodet unge venner som følte sig kallet til Nord-Norge om å

komme. Og jeg vet dem som følte sig truffet, *just fordi de var kallet.* Men de er ikke kommet. Tenk når du engang skal gjøres ansvarlig for deres sjele som du muligens kunde ha reddet.

Her får jeg avslutte ellers blir stykket mitt for langt.

Men jeg har lyst til å si alle de kjære venner hjertelig takk som inn til denne tid har styrket våre hender i striden.

Gud er trofast og vil ikke glemme eders verk i Kristus.

Broderligst

Henrik Eilertsen.

Verdens Evangeliske Allians

Emner for bønne- uken

fra søndag 1. til søndag 8. januar 1939.

Ved begynnelsen av et nytt år innbyr vi kristne av alle folk og tungemål å forene eder i bønn og takksigelse. La oss trede frem med frimodighet for nådens trone som vi kan finne hjelp i rett tid.

At vår tids behov er store er åpenbart for alle. Folk reiser sig mot folk. Nye hedenske guder er nu tilbedt i land som bærer kristennavnet. De mest fanatiske og best organiserte angrep som historien kjenner er rettet imot den kristne tro.

For det onde som er oppe i tiden må kristenheten ta sin del av ansvaret.

Vi er kalt til å ydmyke oss og søke Guds tilgivelse for våre synder så vi ved hans nåde kan få oppleve en fornyelse av menighetens liv og derved bli verdige budbærere av Herrens evangelium i verden. Budskapet om Guds forløsende nåde er menneskets eneste håp.

Ikke ber vi bare for oss selv. Vi vil be for nasjonene, for dem som er forfulgte for sin tro, for det folk som sitter i mørke, og for alle som er forvillet og tapt og ikke vet hvor de skal vende sig og finne hjelp.

Og takksigelse må forene sig med våre bønner. Guds uendelige tålmodighet er åpenbart. Hans velsignelser til oss personlig, til familiene til menighetene og nasjonene. La oss glede

oss over at i mange land vender skarene sig til ham som er verdens lys.

Det er han som sitter på tronen som sier: «Se, jeg gjør alle ting nye.» Med en helhjertet innvielse til ham som har vilje til å forvandle verden, la oss be om at vi må få nåde til å vente på opfyllelsen av løftet om hans gjenkomst og snart få høre røsten fra himmelen som sier: «Se, Guds bolig er hos menneskene.»

Opropet til bønneuken er undertegnet av erkebiskoper, biskoper og ledende menn i alle protestantiske samfund.

Kjeld Stubb, Albert Lunde,

Edv. Sandberg, Egil Brekke,
J. A. Øhrn.

Søndag 1. januar 1939:

Tekster: At de alle må være ett. Joh. 17, 21.

Fast forenede i samme sinn. 1. Kor. 1, 10.

I skal få kraft, idet den Hellige And kommer over eder. Ap. gj. 1, 8.

Gå ut i all verden og forkynn evangeliet. Mark. 16, 15.

Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede. Åpenb. 11, 15.

Mandag 2. januar.

Takksigelse, bekjennelse og bønn. Skriftlesning Salm. 96, 121. Dan. 9, 3—10, 20—22. Luk. 1, 68—79.

Tirsdag 3. januar.

Den universale kirke. Skriftlesning: Salm. 133. Ef. 4, 1—13. Åpenb. 7, 9—17.

Onsdag 4. januar.

Nasjonene og deres regenter. Skriftlesning: Salm. 2. Esaias 64. Rom. 13.

Torsdag 5. januar.

Misjonen. Skriftlesning: Salm. 21, Esaias 9, 1—12. Matt. 28, 18—20. 1. Tes. 1.

Fredag 6. januar.

Hjemmene og skolene. Skriftlesning: 5. Mosb. 6, 1—13. Mark. 10, 13—31. Matt. 18, 1—14.

Lørdag 7. januar.

Den indre misjon og jødernes frelse. Skriftlesning: Joel 2, 23—32. Rom. 10, 1—13. 1. Kor. 15, 1—11.

Ny misjonsmark i Afrika.

Svenska Fosterlandsstiftelsen blev som kjent tvunget av italienerne til å forlate sine misjonsmarker i Etiopia, Eritrea og Somaliland, hvor de hadde arbeidet i 70 år. Nu har de nettop besluttet å gå igang med misjonsarbeide i Tanganika i Øst-Afrika, som før verdenskrigen var tysk koloni. Av andre selskaper som arbeider i Tanganika, kan nevnes Londoner-misjonen og Brødremenighetene; men der er arbeidsmark nok, for landet er omtrent dobbelt så stort som Tyskland, men med bare 5 millioner innb., som er opdelt i over 70 stammer med hver sitt sprog. I fire femtedeler av landet herjer sovesyken så klimaet er usundt og farlig.

En av stammene er hittil uberørt av all misjon og undrar sig de hvite, for da stammen i 1909 gjorde opprør, slo tyskerne det ned, og over 100 000 av det arme folk blev drept.

Bokanmeldelse

«At de alle må være ett».

heter en liten brosjyre som inneholder en preken pastor Barratt holdt i «Filadelfia», Oslo søndag 25. august i år. Den handler om det alltid aktuelle spørsmål: De troendes enhet.

Broder Barratt har mange sannheter å si oss i denne preken og han nevner mange ting som har betydning. Han fremhever sterkt at det er på ordets grunn vi må være ett og det er naturligvis alle enige i, men alikevel er det uhyre vanskelig å bli enige i denne sak.

«Kan vi ikke alle i 14 dage eller en måneds tid, legge tilside våre spesielle navn: lutheraner, metodist, baptist, frelsessoldat, pinsevev osv. osv. og ta opp disse spørsmål på Ordets grunn. Så kan vi komme sammen senere og vidne for hverandre om det resultat vi er kommet til, sier han blandt annet.

Enig! Men var det ikke likeså godt å begynne uten å vente på de andre? Tenk om vi alle gjorde det. Det skulde være et godt skritt i den riktige rettingen.

God Jul

Norsk Jernbanemosjons julehefte utkommer i år i et oplag på 1000 mere enn ifjor. Omlagsbilledet er et fintfint bilde av «Dovregubben» i tre farver. Et mere tref-

fende bilde kunde ikke finnes til et hefte for jernbanemisjon, enn dette kjempekomotiv som i full fart kommer ut av en tunnell.

Av bidragsydere kan nevnes: Biskep Bjonnes Jakobsen, pastor Nils Bolt, Sig. Egeberg, forstander Lars Berg, Sverre Severinsen, Lars Rustbøle som sammen med flere andre har levert gode bidrag til hefte.

Kvitteringer.

Innkommet til misjonen i China (Helga Lundeby) fra august 1937 til oktober 1938.	
Venner i Tune	kr. 30.00
Venner i Saltnes	63.00
En søster i Saltnes	10.00
En søster i Råde	10.00
Ved G. Iversen	25.00
«Logen», Moss	100.00
J. L., Moss	50.00
Venner i Tune	35.00
En søster i Drammen	5.00
En søster i Råde	10.00
Venner i Tune	10.70
Hanna Rygge, Hobøl	12.00
Joh. Rygge, Hobøl	10.00
«Logen», Moss	100.00
Venner i Rygge	40.00
Betzy Bråthe	8.00
En søster i Råde	23.00
Barnemisjon i Saltnes	15.00
En søster i Saltnes	5.00
Venner i Tune	38.00
Hanna Rygge, Hobøl	30.00
Venner i Svinndal	64.00
«Logen», Moss	100.00
Fra en søster til utreise til China	130.00
Hvorfor kvitteres med hjertelig takk!	
Jul. O. Lind, Moss.	

Som vennene kjenner til er søster Helga Lundeby hjemme for å få en nødvendig hvile etter to lange arbeidsperioder i China.

Søstrene Christofa Brundtland og Inger Frellumstad er for tiden på hennes misjonsstasjon og de kan berette om åpne dører for evangeliet. Søster Lundeby tenker å reise ut til China igjen til våren om Herren åpner vei, og vi vil be vennene å huske på det. Søster Lundeby er av de «stille» og har ikke vært noe større ute siden hun kom hjem, men vi har hørt flere uttale sig rosende om hennes arbeide på misjonsmarken.

Red.

Hvilehjemmet «FREDLY»

Åpent hele året. Sted for troende venner. Mottar på sykekassen.

Telefon Vestre Gran nr. 9 I.
Evangel. Ruth Hansen,
Vestre Gran, Hadeland.

Forlang alltid APOLLO SKOKREM

Denne olje-voks skokrem er fremstillet av de fineste råstoffer og gir en sikker og holdbar glans.

NORSK FABRIKAT

*

FLOSS

er navnet på den ideelle ovensværte, som gir ovenn den rette glans og krever minst arbeide. Norsk fabrikkat.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEEN
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød

Østfold fylke.

Korrespondanse til de frie forsamlinger skal sendes til nedenstående:

Askim: (Eben-Ezer) Peder Dahl
Telefon Askim 139.

Larkollen, Rygge: Ludv. Jansen
Skoggt. 10, Moss.

Moss: (Logen) Jul. O. Lind. Telefon Moss 1918.

Rygge: (Betania) Hans R. Utne
Rygge st. Telefon Moss 4049.

Saltnes, Råde: (Klippen) Lars Lørende
vik, Onsøy st. Telefon: Vestre

Onsøy 12 B.
Sarpsborg (Misjonshuset) A. Holm
Dronningensgt. 9.

Spydeberg: (Svae bedehus) Sm
Johansen, Langeli pr. Spydeberg
Telefon Heli 66.

Tune: Anders Ramstad, Tune
Greåker st.

Varteig: Arnt Gresløs. Telefon:
Varteig nr. 18.

Vidnesdalen, Skiptvet: Kristin
Kjærnsbek. Telf. Vidnesdalen 8

Øvre Skiptvet: Andreas Solvang
Langeli pr. Spydeberg st.

Foruten disse er det en del små
flokker som ikke har noen faste
å korrespondere. Ved å henvende
til de som står som ledende broder
de ovennevnte flokker vil man
kert få deres adresse.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg

M I

NUMMER 21.

Da prins venter

En jernbane
følgende:

Omgitt av den
å den lille jernb
gen der oppe ved
banen var ennu
lerfor var det ba
stasjonen. Etter
blitt bygd, var st
punktet for folket
der i fjellbygden.
vis vei til stasjone
de de umåtelig pri
jernbanen hadde

Det var en grå
den vesle ventesa

en menn og kvinn
dem hørte til tet
sjonen, de fleste v
fra ute i bygden.
erummet stod en
tarvelig bord. Han
bibel i hånden. F
tekst og søkte nå
levende for tilhør
opmerksomhet ful
Lørende bibelforklar
Vestke bare talerens pe
stand for deres int
som bibelforklarin
blev tilhørerne gre
melige sannheter.

Da taleren had
stund, hørtes bjelle
ren og en svar, p
kom inn gjennom
set et øieblikk på
over å finne en a
flokk som satt på
rummet, med blikk
ren ved bordet. T
en stund mens den
ket iltert.

Til slutt var de
blitt klar over hv
sig i venterummet.
preget av vrede gik
nærmere taleren og
var som på denne n